

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 115.090 van 27 januari 2003
in de zaak A.114.778/XIV-7823.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat M. DECLOEDT,
 kantoor houdende te 8000 BRUGGE,
 Bourgondiëlaan 29 bus 8

tegen :

1. de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen,
2. de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de Minister van Binnenlandse Zaken.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 27 december 1982 en van Angolese nationaliteit, op 19 december 2001 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 november 2001 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 27 september 2001 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 29 januari 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de tweede verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 27 september 2002 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 6 november 2002 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gehoord de opmerkingen van Advocaat J.-Y. STEYT die, loco Advocaat M. DECLOEDT, verschijnt voor de verzoekende partij, van Adjunct-adviseur C. LECHAT, die verschijnt voor de eerste verwerende partij en van Advocaat C. DECORDIER die, loco Advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de tweede verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 10 september 2001 en verklaart zich vluchteling op 11 september 2001.

1.2. Op 27 september 2001 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 27 november 2001 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen evenwel dat, gezien de toestand in uw land van oorsprong, het in de huidige omstandigheden niet aangewezen is, dat u naar Angola zou worden teruggeleid.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde afkomstig te zijn uit Luanda. Uw vader was lid van de Uniao Nacional para a Independencia Total de Angola (UNITA), maar is net als uw moeder en uw broer en zus in november 1992 verdwenen. U ging vervolgens inwonen bij uw grootvader. In 1997 sloot u zich aan bij JURA (Juventude Unida Revolucionária de Angola, de jeugdafdeling van de UNITA) en nam u deel aan één bijeenkomst in februari 1998. Op 4 juli 2001 werd u op uw terugweg aangehouden door de politie. U werd in een auto gestopt samen met een 30 à 40-tal andere jongeren en de volgende morgen namen jullie op de militaire luchthaven van Luanda een vliegtuig naar Catumbela (Provincie Benguela). U werd overgebracht naar de officiersschool

te Benguela. Twee weken later had u net als de anderen een dagje vrij en trok u de stad in. U had van anderen reeds gehoord dat ze een plan beraamden om de school te ontvluchten. Twee weken na aankomst kreeg iedereen de mogelijkheid om de stad in te trekken: de ideale gelegenheid om te ontsnappen. U nam de trein naar Lobito en na overleg met twee havenarbeiders, verstopte u zich op een schip met bestemming Luanda. Op 31 augustus 2001 kwam de politie u thuis opzoeken. U was afwezig, maar de volgende morgen vielen ze alweer uw woonplaats binnen. U werd geslagen en vervolgens gearresteerd. Gedurende vier dagen werd u opgesloten. U werd hierbij geslagen en men wenste te weten wat de reden was van uw vlucht uit de officiersschool. Na het betalen van een borgsom door uw grootvader werd u op 4 september 2001 vrijgelaten. Op 10 september 2001 nam u te Luanda het vliegtuig met bestemming Brussel. Op 11 september 2001 heeft u zich aangemeld op de Dienst Vreemdelingenzaken en vroeg u asiel aan.

Allereerst is uw vermeende sympathie en uw weliswaar beperkte inzet sedert 1997 voor de JURA onaannemelijk, gelet op uw gebrekkige kennis van deze beweging. Prominente personen binnen de JURA zoals K., J. alsook M. M. waren u onbekend (verhoorverslag CGVS, p.7-p.8). U kon zelf(s) geen enkel lid van de JURA op nationaal niveau vernemen; evenmin wist u wie de bijeenkomst, die u had bijgewoond in Luanda, geleid had (verhoorverslag CGVS, p.7). U verklaarde bovendien niet met zekerheid te weten of de jeugdafdeling van de UNITA over een eigen president beschikt (verhoorverslag CGVS, p.7). Met uitzondering van N. D. D. - een kennis van uw vader welke u overhaalde om zich aan te sluiten bij JURA - kon u geen enkel ander JURA-lid bij naam noemen. U kon verder niet preciseren wanneer de JURA werd gesticht en een vlag of symbool van de JURA zou volgens uw verklaringen wel bestaan, maar u zou ze nooit gezien hebben, waardoor een beschrijving niet mogelijk was (verhoorverslag CGVS, p.8). E. P. was u tenslotte bekend, maar een precisering van zijn eventuele functie binnen de JURA was niet mogelijk (verhoorverslag CGVS, p. 9).

Verder wordt de geloofwaardigheid van uw relaas ondermijnd door tegenstrijdige verklaringen. Zo verklaarde u tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken dat u werd overgebracht naar Catumbela voor een militaire opleiding en dat er elke vrijdag een boot vanuit Catumbela naar Luanda vertrok - zonder evenwel expliciet te vermelden dat u hiervan gebruik maakte. Op het Commissariaat-generaal verklaarde u daarentegen dat uw school zich in de stad Benguela situeerde (verhoorverslag DVZ, punt 42 - CGVS, p.10-p.11) en dat u alsdusdanig van daaruit de trein nam naar Lobito waar u vervolgens de boot nam naar Luanda.

Verder verklaarde u tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken opgesloten te zijn en geslagen omwille van het lidmaatschap van uw ouders van de UNITA en liet u het feit dat u ontsnapte uit de officiersschool en alsdusdanig informatie zou kunnen doorgeven - wat volgens uw verklaringen op het Commissariaat-generaal eveneens en voornamelijk aan de basis ligt van deze arrestatie - geheel onvermeld. Ook wanneer u op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet werd gevraagd naar de motieven van uw vertrek, limiteerde dit zich volgens uw verklaringen tot politieke motieven (verhoorverslag DVZ, punt 41-42 - CGVS, p. 13).

Uw identiteitskaart, afgeleverd op 28 september 1999 doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen, aangezien uw identiteit en nationaliteit geenszins in twijfel worden getrokken. Uw reisweg kan, bij gebrek aan geldige documenten ter zake, dan weer niet nagegaan worden.

Uw verzoekschrift ter instelling van een dringend beroep bevat geen enkel ander element dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen. (...).”.

2.1 Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota een exceptie van niet-ontvankelijkheid ratione temporis opwerpt; dat zij stelt dat het verzoekschrift tot nietigverklaring meer dan dertig dagen na de kennisgeving van de bestreden beslissing werd ingediend en derhalve laattijdig is;

Overwegende dat de bestreden beslissing dateert van 27 november 2001; dat deze beslissing op dezelfde datum aangetekend werd verstuurd naar de gekozen woonplaats van verzoeker, zodat de op 19 december 2001 ingediende verzoekschriften tot schorsing en tot nietigverklaring tijdig werden ingediend; dat de exceptie van laattijdigheid wordt verworpen;

2.2. Overwegende dat de tweede verwerende partij in haar nota vervolgens doet gelden dat verzoeker geen keuze van woonplaats heeft gedaan in zijn verzoekschriften, zodat zij niet ontvankelijk zijn;

Overwegende dat uit de ingediende verzoekschriften blijkt dat verzoeker het volgende adres heeft opgegeven: “Vlamingstraat, 55 te 8000 Brugge”; dat verzoeker bijgevolg een vaste woonplaats heeft in het Rijk, waar hij impliciet woonplaatskeuze heeft gedaan, zodat alle briefwisseling naar dit adres kan worden verstuurd en bijgevolg is voldaan aan het voorschrift van artikel 3, 1/, van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging, en de verwijdering van vreemdelingen; dat deze exceptie wordt verworpen;

3.1. Overwegende dat verzoeker een eerste middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB, L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46).

Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Door te stellen dat de asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat verzoeker niet aantoont waarom hij werd gerekruteerd, noch dat deze rekrutering op een onwettige manier gebeurde.

Terwijl verzoeker zelf niet weet waarom hij werd gerekruteerd. Hij weet wel dat deze rekrutering het werk is van de MPLA en heeft enkel een vermoeden waarom zij dit doen, nl. het willen opbouwen van een sterk leger.

Terwijl tevens uit het relaas van verzoeker overduidelijk blijkt dat deze rekrutering op een onwettige manier gebeurde, daar verzoeker zomaar zonder reden in het midden van de straat werd aangehouden door de politie en naar deze officiersschool werd gebracht.

Terwijl daarenboven verweerders voldoende bekwaam zijn en voldoende middelen hebben om zelf te onderzoeken waarom deze rekrutering gebeurd (gebeurt) of om te weten als (of) deze rekrutering al dan niet wettelijk gebeurd (gebeurt).

Dat hieruit overduidelijk blijkt dat verweerders zekerlijk niet redelijk, noch zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Dat verweerders motiveringen dan ook niet op gaan, zodat de beslissingen van verweerders dienen aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.”;

Overwegende dat verzoeker aanvoert dat in de bestreden beslissing zijn asielaanvraag kennelijk ongegrond werd verklaard omdat hij niet aantoont waarom hij werd gerekruteerd, “noch dat deze rekrutering op een onwettige wijze gebeurde”; dat verzoeker daaraan toevoegt dat hij weet dat deze rekrutering het werk is van de MPLA en dat hij vermoedt dat de MPLA dit doet om een sterk leger op te bouwen;

Overwegende dat verzoeker in het eerste middel niet aangeeft waarom en hoe de erin geciteerde verdragteksten en wetteksten werden geschonden; dat verzoeker evenmin uitwerkt waarom en hoe het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel werden geschonden, dat hetzelfde geldt voor de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het eerste middel niet ontvankelijk is;

Overwegende dat verzoeker de kennelijke ongegrondheid van zijn asielaanvraag afleidt uit een motief dat in de bestreden beslissing niet voorkomt; dat verzoeker alleen kritiek uitoefent op een overweging van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen die in de bestreden beslissing niet is terug te vinden, met name “omdat verzoeker niet aantoont waarom hij werd gerekruteerd, noch dat deze rekrutering op een onwettige manier gebeurde.”; dat bijgevolg dit onderdeel van het eerste middel feitelijke grondslag mist;

3.2. Overwegende dat verzoeker een tweede middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46).

Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Doordat verzoekende partij minstens vervolgd wordt in de zin zoals bepaal(d) door het nr. 65 van het Handboek van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de UNO en (...) hij dus wel degelijk een vluchteling (is).

In het nr. 65 van het UNO-handboek wordt immers bepaald dat ook als vluchteling wordt beschouwd elke persoon die niet direct wordt vervolgd door de staat zelf waarvan hij onderdaan is, maar door bepaalde groeperingen in dit land waarvan de acties getolereerd worden. Evenzo wordt beschouwd als vluchteling die persoon die vervolgd wordt door hoger genoemde groeperingen en de overheid weigert of niet in staat is om in een adequate beveiliging tegen deze groeperingen te voorzien.

Welnu het is klaar dat verzoekende partij reël gevaar liep voor zijn leven doordat de politie in opdracht van de MPLA hem zocht en indien zij hem zou(den) gevonden hebben hem opnieuw zou(den) geslagen hebben zoals zij dit reeds gedaan had(den), om hem met geweld te motiveren om toch deel te nemen aan de officierenopleiding die werd georganiseerd door de MPLA.

Door de politieke overtuiging van verzoeker kon hij echter onmogelijk deelnemen aan deze officierenopleiding, daar hij dan mee met de MPLA zou strijden tegen zijn eigen politieke partij (= UNITA of JURA).”;

Overwegende dat voor wat het eerste onderdeel van het tweede middel betreft, met name de schending van de verdrags- en wetsbepalingen wordt verwezen naar het antwoord dat hierop werd gegeven in het eerste middel; dat hetzelfde geldt voor de beweerde

schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel en voor de schending van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel van het tweede middel aanvoert dat hij “minstens vervolgd wordt in de zin zoals bepaald door het nr. 65 van het Handboek van het Hoog Commissariaat voor de Vluchtelingen van de UNO” en dat “hij dus wel degelijk een vluchteling is”;

Overwegende dat het “Uno-Handboek” een reeks aanbevelingen inhoudt en geen bindend juridisch karakter heeft; dat verzoeker vervolgens een reeks feiten aanhaalt die door geen enkel element van het administratief dossier wordt bevestigd en waarvan hij geen begin van bewijs aanbrengt, zodat het tweede middel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

3.3. Overwegende dat het derde middel van verzoeker als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term “vluchteling” in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46).

Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Doordat verweerder meent zijn beslissingen te kunnen steunen op het feit dat er geen verband zou zijn tussen zijn relaas nopens zijn politieke overtuiging en het feit dat hij door de politie werd opgepakt en gedwongen om een officierenopleiding te volgen.

Terwijl uit het relaas van verzoeker overduidelijk blijkt dat hij juist door zijn politieke overtuiging deze officierenopleiding die werd georganiseerd door het MPLA niet kon volgen, daar hij dan samen met de MPLA zou strijden tegen zijn eigen politieke overtuiging.

Verzoeker is een aanhanger van UNITA en niet van de MPLA. Hij was dan ook lid van de jongerenafdeling van UNITA, nl. JURA.

Juist hierdoor werd hij door de politie aangehouden na zijn vlucht uit deze officierschool. Zij wilde(n) hem met geweld dwingen om de MPLA te steunen en aldus deze officierenopleiding te volgen.

Verzoeker is dan ook gerechtigd om politiek asiel te bekomen in België.

Dat hieruit tevens overduidelijk blijkt dat verweerders zekerlijk niet redelijk, noch zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Dat verweerders motiveringen dan ook niet opgaan, zodat de beslissingen van verweerders dienen aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.”;

Overwegende dat het volstaat om te verwijzen, voor wat het eerste onderdeel van het derde middel betreft, naar het antwoord gegeven op dit onderdeel in het eerste middel;

Overwegende dat verzoeker in het tweede onderdeel van het derde middel in essentie aanvoert dat de Commissaris-generaal “niet redelijk, noch zorgvuldig” is tewerk gegaan “bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en de gegrondheid van zijn asielaanvraag”, doordat de Commissaris-generaal meent te kunnen steunen “op het feit dat er geen verband zou zijn tussen zijn relaas nopens zijn politieke overtuiging en het feit dat hij door de politie werd opgepakt en gedwongen (werd) om een officierenopleiding te volgen”;

Overwegende dat deze overweging niet voorkomt in de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel van het derde middel feitelijke grondslag mist en dat het derde middel in zijn geheel genomen niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

3.4. Overwegende dat het vierde middel als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (961196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term “vluchteling” in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46).

Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Doordat verweerder meent tegenstrijdigheden te kunnen weerhouden in de verklaringen van verzoeker, terwijl verzoeker helemaal geen tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verweerder beweert namelijk dat er een tegenstrijdigheid zou liggen in het feit dat verzoeker de ene keer zou verklaart (verklaard) hebben dat de desbetreffende militaire school gelegen is in Catumbela en de andere keer in Benguela.

Terwijl Catumbela een stad is die gelegen is in de provincie Benguela, zodat deze militaire school zowel gelegen is in Catumbela als in Benguela.

De verklaringen van verzoeker bevatten dan ook duidelijk geen tegenstrijdige verklaringen.

Dat verweerder dit gegeven in de verklaring van verzoeker kon terugvinden (zie stuk I).

Dat hieruit tevens overduidelijk blijkt dat verweerders zekerlijk niet redelijk, noch zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Dat verweerders motiveringen dan ook niet opgaan, zodat de beslissingen van verweerders dienen aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.

Verweerder meent tevens dat er een tegenstrijdigheid zou vervat zijn in het feit dat verzoeker in zijn ene verklaring enkel zou gezegd hebben dat er elke vrijdag een boot vanuit Catumbela vertrok richting Luanda, zonder expliciet te hebben gezegd dat hij daar gebruik(t) van maakte, terwijl verzoeker in zijn andere verklaring zou gezegd hebben dat hij eerst de trein nam naar Lobito, waar hij vervolgens de boot nam naar Luanda.

Ten onrechte weerhoudt verweerder hier een tegenstrijdigheid, daar deze verklaringen helemaal niet tegenstrijdig zijn.

Enkel blijkt zijn eerste verklaring minder gedetailleerd te zijn t.o.v. zijn tweede verklaring.

Verweerders motiveringen houden dan ook geen stand, zodat de beslissingen van verweerders dienen aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.

Tevens blijkt hier nogmaals uit dat verweerders zekerlijk niet redelijk, noch zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van verzoekers asielaanvraag.”;

Overwegende dat voor wat het antwoord op het eerste onderdeel van het vierde middel betreft, het volstaat om te verwijzen naar het antwoord dat werd gegeven naar aanleiding van de analyse van het eerste middel;

Overwegende dat verzoeker in het tweede en derde onderdeel van het vierde middel in wezen de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht;

Overwegende dat de bestreden beslissing besluit dat de geloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas wordt ondermijnd door een aantal flagrante tegenstrijdigheden; dat de eerste tegenstrijdigheid de geografische ligging van de officiersschool betreft, waar verzoeker een zogenaamd gedwongen opleiding tot officier diende te volgen; dat verzoeker het volgende antwoordde op de vraag waar de school gelegen was: “Beirro Dabusk in Benguela-stad” (verhoorverslag CGVS, p. 11); dat als het correct zou zijn wat verzoeker voorhoudt, met name dat Catumbela een stad is die gelegen is in de provincie Benguela, verzoeker zich dan nog vergist, vermits hij het expliciet over “Benguela-stad” heeft; dat de gedwongen inlijving in een officiersschool van verzoeker behoort tot de kern van zijn asielrelaas, zodat een geografische vergissing wat de ligging van deze school betreft de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoeker op fundamentele wijze aantast;

Overwegende dat verzoeker in het derde onderdeel van het vierde middel aanvoert dat er geen tegenstrijdigheid bestaat tussen zijn reisweg die hij beschrijft en de analyse van deze reisweg door het Commissariaat-generaal, terwijl verzoeker nochtans uitdrukkelijk verklaarde dat hij vanuit de stad Benguela de trein nam naar de haven van Lobito en vandaar de boot nam naar Luanda (verhoorverslag CGVS, p. 11 en 12), terwijl hij op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde dat er elke vrijdag een boot vanuit Catumbela naar Luanda vertrok (verhoorverslag DVZ, antwoord op vraag 42); dat deze tegenstrijdigheid bijgevolg blijkt uit de gegevens van het administratief dossier;

Overwegende dat het vierde middel ongegrond is;

3.5. Overwegende dat verzoeker een vijfde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term “vluchteling” in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46). Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Doordat verweerder meent tegenstrijdigheden te kunnen weerhouden in de verklaringen van verzoeker, terwijl verzoeker helemaal geen tegenstrijdige verklaringen aflegde.

Verweerder beweert namelijk dat er een tegenstrijdigheid zou liggen in het feit dat verzoeker de ene keer zou verklaart (verklaard) hebben dat hij werd opgesloten en geslagen doordat hij aanhanger is van UNITA en de andere keer dat dit was omwille van zijn ontsnapping uit de officierschool.

Dit terwijl zijn vlucht uit deze officierschool eveneens gemotiveerd wordt op grond van het feit dat hij aanhanger is van de UNITA.

Het ene volgt dan ook uit het andere, zodat de reden van zijn aanhouding dan ook telkenmale terug te brengen is tot een en dezelfde reden, nl. dat hij aanhanger is van de UNITA.

Tevens menen verweerders een argument te kunnen putten uit het feit dat verzoeker als motief van zijn vertrek zich beperkte tot politieke motieven.

Dit terwijl zijn motieven ook daadwerkelijk politiek van aard zijn. Verzoeker vraagt dan ook om (een) politiek asiel in België.

Verzoeker was dan ook steeds correct in zijn verklaringen, zodat verweerders hierachter dan ook niets hoeven te zoeken.

Dat hieruit nogmaals overduidelijk blijkt dat verweerders zekerlijk niet redelijk, noch zorgvuldig te werk zijn gegaan bij het onderzoek naar de ontvankelijkheid en gegrondheid van verzoekers asielaanvraag.

Dat verweerders motiveringen dan ook niet opgaan, zodat de beslissingen van verweerders dienen aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.”;

Overwegende dat wat het eerste onderdeel van het vijfde middel betreft, wordt verwezen naar het antwoord dat werd gegeven naar aanleiding van de analyse van het eerste middel;

Overwegende dat wat het tweede onderdeel van het vijfde middel betreft vaststaat dat de Commissaris-generaal op goede gronden overweegt dat verzoeker tijdens het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij werd opgesloten en geslagen omwille van het lidmaatschap van zijn ouders van de UNITA en hij het feit dat hij ontsnapte uit de officierschool en als dusdanig informatie zou kunnen doorgeven, onvermeld liet, terwijl dit laatste gegeven volgens zijn verklaringen op het Commissariaat-generaal voornamelijk aan de basis ligt van zijn arrestatie; dat wanneer hem expliciet op de Dienst Vreemdelingenzaken werd gevraagd naar de motieven van zijn vertrek uit zijn land van herkomst, hij antwoordde dat zijn vertrek werd ingegeven door politieke motieven, zonder met een woord te reppen over zijn ontsnapping uit de officierschool (verhoorverslag DVZ, vraag 41; verhoorverslag CGVS, p. 13); dat dit onderdeel van het vijfde middel feitelijke grondslag mist;

Overwegende dat het derde onderdeel van het vijfde middel geen kritiek inhoudt op de materiële motivering van de bestreden beslissing, zodat dit onderdeel niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden;

Overwegende dat het vierde onderdeel van het vijfde middel betrekking heeft op de beweerde schending van het redelijkheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel; dat dit onderdeel niet wordt uitgewerkt, zodat het niet ontvankelijk is;

3.6. Overwegende dat verzoeker een zesde middel aanvoert dat als volgt luidt:

“Schending van art. 1 van het Verdrag van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, opgemaakt te Genève, goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (BS 04.10.1953), in samenlezing met het Gemeenschappelijk standpunt (96/196/JBZ) van 4 maart 1996 door de Raad vastgesteld op grond van artikel K.3 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake de geharmoniseerde toepassing van de definitie van de term "vluchteling" in artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (PB. L. 63, 13.03.1996).

Schending van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchteling, opgemaakt te New York, goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967 (BS 03.05.1969).

Schending van art. 48 en 49 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (BS 31.12.1980).

Schending van het redelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel (A. MAST, J. DUJARDIN, M. VAN DAMME, J. VANDE LANOTTE, Overzicht van het Belgisch Administratief Recht, 14de druk 1996, Antwerpen, Kluwer Rechtswetenschappen, 1996, nr. 46).

Schending van het beginsel van de materiële motivering.

Doordat verweerder meent dat de beweerdte gebrekkige kennis nopens de JURA of de UNITA zou aantonen dat de asielaanvraag van verzoeker niet oprecht zou zijn.

Dat dit helemaal niet correct is, daar de UNITA of de JURA slechts zeer sporadisch bijeenkomsten organiseerden uit vrees voor represailles van MPLA. Alles gebeurde dan ook eerder verdoken.

Verzoeker had tevens (slechts) nog maar één bijeenkomst bijgewoond.

Dat het bijwonen en het kennen van personen binnen een beweging daarenboven niets verandert aan de politieke overtuiging van verzoeker.

Verzoeker kent dan ook enkel de persoon die hem introduceerde binnen deze beweging, op grond van zijn politieke overtuiging.

Dat deze motivering dan ook de genomen beslissingen niet verantwoord(t).

De beslissingen van verweerders dienen dan ook aanzien te worden als zijnde niet gemotiveerd.”;

Overwegende dat voor wat het eerste onderdeel van het zesde middel betreft, wordt verwezen naar wat voorafgaat;

Overwegende dat verzoeker in een tweede onderdeel van het zesde middel zijn gebrekkige kennis nopens de JURA of de UNITA betwist, terwijl feitelijk vaststaat dat verzoeker prominente personen binnen de JURA zoals K., J., M. M. niet kent (verhoorverslag CGVS, p. 7-8); dat verzoeker zelfs geen enkel lid van de JURA op nationaal vlak kan noemen; dat hij evenmin weet wie de bijeenkomst die hij bijwoonde in Luanda leidde (verhoorverslag CGVS, p. 7); dat verzoeker niet met zekerheid weet of de jeugdafdeling van de UNITA over een eigen president beschikt (verhoorverslag CGVS, p. 7); dat verzoeker geen JURA-lid bij naam kan noemen, behalve dan N.D. .D, een kennis van zijn vader die verzoeker overhaalde om zich aan te sluiten bij JURA; dat verzoeker niet kan preciseren wanneer de JURA werd gesticht; dat volgens verzoeker een vlag of symbool van de JURA wel zou bestaan, maar dat hij ze nooit zou hebben gezien, waardoor hij er geen beschrijving kan van geven (verhoorverslag CGVS, p. 8); dat de naam van Elias Pena verzoeker bekend is, maar dat hij de eventuele functie van voornoemde persoon binnen de JURA niet kan preciseren (verhoorverslag CGVS, p. 9); dat de Commissaris-generaal bijgevolg in redelijkheid kon besluiten tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker nu hij er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hij ressorteert onder één van de criteria van de Vluchtelingenconventie; dat het zesde middel ongegrond is;

4. Overwegende dat de verzoekende partij geen geground middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 173,53 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zevenentwintig januari tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.